

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Sędziowie: SSO Justyna Andrzejczak

SSO Agata Adamczewska

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Anny Sobieralskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r.

sprawy skazanego

K. K. o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 17 listopada 2016 roku, sygn. akt III K 772/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie IV na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 1 i 3 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. J. (1) kwotę 153,80 złotych (z VAT) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. J. (1) kwotę 184,60 złotych (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
4. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za drugą instancję.

Agata Adamczewska Małgorzata Susmaga Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

K. K. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu:

- z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 265/14, którym wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- z dnia 3 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 108/15, którym wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. .

Wyrokiem łącznym z dnia 17 listopada 2016 r. w sprawie III K 772/16 Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec skazanego K. K. wyżej wskazane kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (punkt I wyroku). W kolejnym rozstrzygnięciu Sąd Rejonowy, na podstawie art. 576 § 1 k.p.k., orzekł, że w pozostałym zakresie wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu. Nadto na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawach objętych wyrokiem łącznym. Sąd I instancji orzekł także o kosztach obrony z urzędu (punkt IV) oraz zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania (punkt V).

Wyrok łączny został zaskarżony przez obrońcę skazanego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym. (k. 117-121 akt)

Apelację własną wywiódł także sam skazany wnosząc o „wydanie wyroku łącznego z zastosowaniem absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że w dniu 1 lipca 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), na mocy której zmieniono między innymi przepisy rozdziału IX kodeksu karnego dotyczącego zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych. Niemniej jednak zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ww. ustawy, przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Mając zatem na względzie, że K. K. ostatni raz został skazany w dniu 3 lipca 2015 r., w niniejszej sprawie zastosowanie miały przepisy w brzmieniu aktualnym.

Przechodząc do szczegółowego omówienia zarzutów apelujących (są one zbieżne zarówno w zakresie przytoczonej argumentacji, jak i wniosków końcowych) stwierdzić należało, iż kara łączna orzeczona przez Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu nie razi swoją niewspółmiernością.

Podkreślenia wymagał fakt, iż czyny objęte poszczególnymi skazaniami, mimo, iż godzące w mienie, jako dobro chronione prawem, de facto bardzo się różniły (wyłudzenia kredytów na zakup towarów i kradzież mienia). Dzieliła je odległość czasowa, której nie sposób uznać za nieznaczną. Zasadnie w tych okolicznościach Sąd Rejonowy zdecydował się na orzeczenie kary łącznej stosując zasadę asperacji (absorpcji częściowej). Kara łączna w wysokości 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest mimo wszystko niższa o 5 miesięcy od maksymalnej kary łącznej możliwej do orzeczenia w realiach niniejszej sprawy. Godzi się również podkreślić, iż trafnie wskazał Sąd Rejonowy, że skazany jako osoba wielokrotnie karana, a więc niedostosowana do obowiązujących norm społecznych i prawnych, nie zasługuje na to, by za jedno z popełnionych przestępstw i to w warunkach recydywy, w ogóle nie ponieść kary, a do tego sprowadzałoby się zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego.

Fakt nagradzania skazanego podczas odbywania kary, choć oczywiście zasługuje na pochwałę, nie może automatycznie przekładać się na obniżenie wymiaru kary łącznej.

Uwzględniając wszystkie powyższe rozważania Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że kara łączna orzeczona zaskarżonym wyrokiem spełnia wszelkie wymogi stawiane karze sprawiedliwej, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść skazanego.

Analizując zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy dostrzegł błąd w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, co skorygowano w trybie odwoławczym.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016r. obrońca skazanego z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów obrony udzielonej K. K., składając do akt rachunek opiewający na kwotę 6,20 złotych.

W punkcie IV zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy przyznał obrońcy kwotę 240 złotych z VAT, za podstawę przyjmując § 11 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Stwierdzić należy, że kwestię należności radcy prawnego z tytułu obrony udzielonej z urzędu w niniejszej sprawie regulowały, do czasu zakończenia postępowania w pierwszej instancji, przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015r. poz. 1805). Tylko ten akt prawny dawał podstawę do podwyższeni opłaty o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. W zastosowanym przez Sąd Rejonowy przepisach brak stosownego uregulowania w tym zakresie, bowiem dotyczą one wyłącznie opłat za czynności pełnomocników ustanowionych przez strony. Sąd Rejonowy nie podał w pisemnym uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się w rozstrzygnięciu zawartym w punkcie IV, jednak, skoro zastosował określoną w przywołanym przez siebie rozporządzeniu stawkę minimalną, uznać należy, że nie znalazł podstaw do przyznania obrońcy stawki wyższej niż minimalna. Przyjmując, iż nakład pracy radcy prawnego w niniejszej sprawie nie uzasadnia podwyższenia składki minimalnej, na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 1 i 3 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015r. poz. 1805) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. J. (1) kwotę 153,80 złotych, dokonując zmiany zaskarżonego wyroku w jego punkcie IV. Kwotą powyższą stanowi opłata minimalna (120 zł) zwiększona o wartość podatku VAT (łącznie 147,60 zł) plus udokumentowane wydatki obrońcy (6,20 zł).

Zaskarżony wyrok nie wymagał korekty w pozostałym zakresie, w związku z czym Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że nie będzie w stanie ich ponieść ze względu na fakt przebywania w warunkach izolacji penitencjarnej.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 1 i 3 oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016r. poz. 1715). Zasądzona na rzecz obrońcy kwotę stanowi opłata minimalna (120 zł) zwiększona o wartość podatku VAT (łącznie 147,60 zł) plus udokumentowane wydatki obrońcy (37 zł).

Agata Adamczewska Małgorzata Susmaga Justyna Andrzejczak